

Загублений слід

Леонід Куліш-Зіньків

(гумореска)

Уже четверту годину підряд шукали мисливці загублений слід. Терентій Невінчаний, ще молодий, але вже із солідним черевцем чоловік, блідо-зелений від злості, мордував знесиленого Пірата:

— Шукай, шукай, Пірате. Знайдеш — ковбасу отримаєш. Ось поглянь: копчена.

— Кинь, Терентію. Хай він нюхає, — мовив незадоволений бухгалтер Денис Гуля, показуючи на експедитора Гната Макуху.

— Хлопці! — схлипуючи, пропищав Макуха. — Винен я, тяжко винен. Захопивсь отим зайцем і не помітив, коли загубив.

— Шукай тоді, — серйозно сказав Терентій Невінчаний.

— Знайдеш — прощення буде. Ні — викинемо зі свого колективу, як старого чобота.

— Хлопці! — схлипуючи ще більше, сказав Макуха, — знайду той проклятущий слід. З інфарктом ляжу, але знайду. Чекайте мене біля старої груші! — обернувшись, гукнув експедитор і зник у невідомому напрямку.

— Знайде, побачиш, що знайде солодко облизавшись, промовив Денис Гуля.

— Чорта лисого, — буркнув у повідь Терентій Невінчаний. — Бачиш, знову порошить. Замете слід — і пиши пропало Мисливці замовкли. А десь далеко Гнат Макуха вперто шукав слід.

— Ось тутечки. Ні, здається, там Так і є. Слід! Серце закалатало ще дужче.

Гнат розмірковував далі: "З-під одного куща вибіг заєць. Тут я стріляв. Потім біг. Осьдечки відпочивав. Господи! А може?! Може, це не мій слід?.."

Від цієї думки по всьому животі пройшов неприємний холодок. Відчув себе точнісінько так, як тоді, коли до них на базу приїхав старший ревізор. Гарячково наступив чоботом і слід зійшовся! Від щастя запаморочилося в голові. Уже недалеко. І ось, за кущем зимової калини, припорошена снігом лежала... пузата мисливська сумка. Макуха мерщій відкрив її, нахилився і зі слізьми на очах довго гладив ніжні голівки "Старокиївської".